

Words

ฉบับคมดาบให้พร้อม
แต่จวเตรียมหัวใจ
ให้พร้อมยิ่งกว่า

THE CRUEL PRINCE

เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด

ฮอลลี แบล็ก เจียน ชูวส ศิริฤเลิศประเสริฐ แพล

words

words without boundaries

เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด The Cruel Prince

ฮอลลี แบล็ก
เขียน

ธนพร ศรัญเลิศประเสริฐ
แปล

“ในนิทานไม่มีเรื่องดี ๆ หรอกนะ” แทรินพูด
“หรือถ้าเกิดเรื่องดี ๆ ขึ้น เดี่ยวก็ต้องมีเรื่องร้ายตามมา
เพราะไม่อย่างนั้นเนื้อเรื่องก็จะจืดชืด น่าเบื่อ และจะไม่มีใครสนใจอ่านมัน”

- ฮอลลี แบล็ก

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด

The Cruel Prince

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชโยธิน (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

The Cruel Prince

Copyright © 2018 by Holly Black

All rights reserved.

Artwork by Sean Freeman, THERE IS.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8999-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิชา จิระอร • บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณาวี
บรรณาธิการต้นฉบับ สุชานาถ บุณสินธุ์กุล • บรรณาธิการ ปุณยภา เหล่าเจริญวงศ์

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก นวพรพร เอื้อพิทยายากร • ออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร สองนภา ภัคตรีวัลย์, พรทิพย์ รัชชทอง

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเคยมีสิ่งทีเ็จปรารถนาอย่างแรงกล้าจนพร้อมจะยอมแลกทุกอย่าง เพื่อให้ได้มันมาหรือไม่

เด็กสาวคนหนึ่งมีสิ่งนั้น

เธอต้องการได้มาซึ่ง “อำนาจ” ในสถานที่ที่ตัวเองไม่เคยได้เป็นส่วนหนึ่ง... “อำนาจ” ซึ่งไม่เคยได้มาอย่างง่ายดาย เธอจึงต้องเดิมพันด้วยทุกสิ่งที่มี ทั้งชีวิต... และหัวใจ

เจ้าชายผู้เหี้ยมโหด คือหนังสือเล่มแรกในนิยายไตรภาคชุด *The Folk of Air* ที่สะกดใจนักอ่านมาแล้วทั่วโลก ด้วยเรื่องราวสุดเข้มข้นเกี่ยวกับเกมอำนาจ ชีวิตในราชสำนัก และความรักระหว่าง ‘จูด’ เด็กสาวผู้ใฝ่ฝันอยากเป็นส่วนหนึ่งในดินแดนแพรี กับเจ้าชายภูตผู้ได้ชื่อว่างดงามทว่าโหดเหี้ยมที่สุด แต่ก่อนที่เรื่องราวจะดำเนินไปถึงตอนจบแสนสุขตามที่จูดปรารถนา (หากเราจะใฝ่ฝันถึงตอนจบดังเทพนิยายเช่นนั้นได้อยู่บ้าง) ระหว่างทางก็ยังมีบททดสอบโหดหินอีกมากรอให้คุณเปิดอ่าน

ในดินแดนมหัศจรรย์ที่เหล่าภูตเป็นอมตะ และมนุษย์เป็นเพียงอีกหนึ่งลมหายใจที่พร้อมถูกมองข้าม ได้ก่อกำเนิดเรื่องราวการต่อสู้เพื่อหนทางสู่อำนาจ การตามหาที่ทางของตน และความรักซึ่งต้องแลกมาด้วยแผนลับ อันตราย กระทั่งการทรยศหักหลังซ้ำแล้วซ้ำเล่า ตลอดสิบปีในดินแดนแห่งนี้ จูดต้องใช้ชีวิตแต่ละวันเหมือนอยู่บนคมดาบ คอยระมัดระวังไม่ให้ถูกเชือดเฉือน ขณะที่หาทางพาตนอาวุธใส่ศัตรู แม้เธอคือมนุษย์แต่กลับไม่เคยได้ใช้ชีวิตเช่นมนุษย์ ทว่าหากจะบอกว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของเหล่าแพรี นั่นก็คงเป็นได้แต่ฝันลมๆ แล้งๆ

แม้หนทางสู่อำนาจอาจมีราคาแพงกว่าสิ่งใด แต่จุดก็พร้อมเติมพัน
ทุกอย่างที่มีเพื่อพิสูจน์ว่าเธอคู่ควรกับดินแดนนี้...คู่ควรที่จะเป็นส่วนหนึ่ง
และอาจเป็นได้มากกว่านั้น...

แล้วคุณล่ะ พร้อมจะยอมแลกสิ่งใดได้บ้างเพื่อให้ได้สิ่งที่ใจปรารถนา
มาครอบครอง

เก็บคำตอบของคุณไว้ในใจแล้วกระซิบดาบในมือให้มัน เตรียมหัวใจ
ให้พร้อม และเชิญเปิดหน้าถัดไปเพื่อตีמדากับปฐมบทแห่งตำนานความรัก
ความปรารถนา และเกมอำนาจในราชสำนักแปรได้ ณ บัดนี้

words

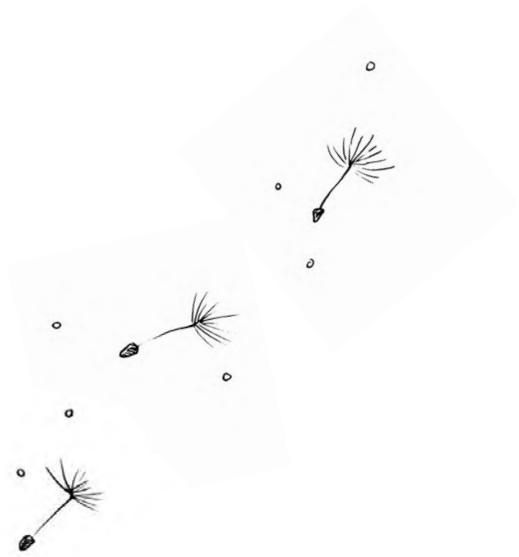
คำนำผู้แปล

เรื่องราวของภูต แพรี เจ้าหญิง และเจ้าชาย เป็นเรื่องราวที่มักพบเห็นได้ในนิทานวัยเด็ก เต็มแต่งความฝันก่อนนอนด้วยเวทมนตร์แสนระการตา กับการผจญภัยในดินแดนมหัศจรรย์

แต่หากเด็กคนหนึ่งได้เข้าไปอยู่ในดินแดนดังที่บอกเล่าไว้ในหนังสือ เขาอาจได้พบแง่มุมที่เหนือจินตนาการยิ่งไปกว่านั้น มากกว่าแค่เจ้าหญิงแสนงาม เจ้าชายผู้องอาจและห้าวหาญ มากกว่าภูตจอมขยัน และแพรีแสนซุกซน พวกเขาเหล่านั้นอาจไม่ได้มีเพียงมุมที่เด็กน้อยเห็นในนิทาน

เจ้าหญิงผู้งดงามอาจไม่ได้แสนดีไปเสียหมด เจ้าชายรูปงามก็อาจมีมากกว่าแค่ความห้าวหาญ งานรื่นเริงของเหล่าภูตอาจไม่ได้สนุกไปเสียทุกวัน เช่นเดียวกับเด็กน้อยที่เติบโตขึ้นและอาจค้นพบว่าตัวเขาเองก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบ และอย่างที่แท้จริงแล้ว “ในนิทานไม่มีเรื่องดี ๆ หรอกนะ”

ชนพร หิรัญเลิศประเสริฐ

แต่ศาลซานดรา แคลร์
ผู้ที่สุดท้ายแล้วก็ถูกล่อลวงไปยังดินแดนแพรี

ป่าคดโค้ง

พระราชวังแห่งโอเลเฟม

ป่าน้ำนม

อินสไมร์

ทะเลสาบหน้าหอก

คฤหาสน์ของแมตตีอาก

แผนที่นุ้แกะพันแปร แห่งเอลเฟม

คณาสนาองลือก

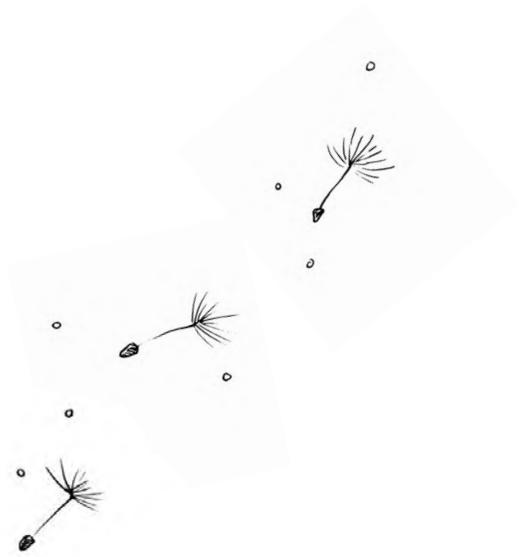
อินสมวัวร์

นอคอง
แห่งการลิมเลือน

อินสวัวร์

นอแห่งความว่างเปล่า

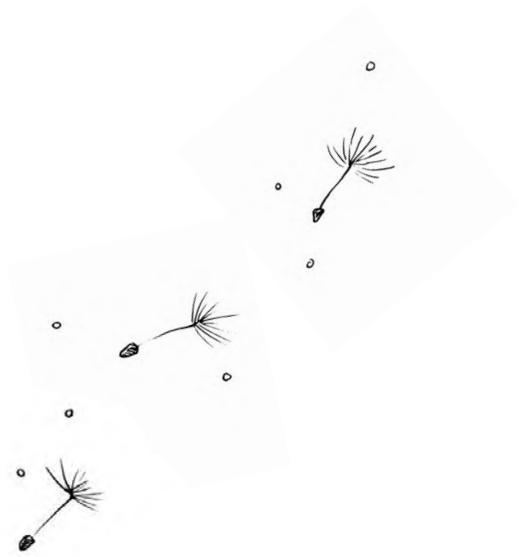
เล่มที่หนึ่ง

เหล่าเด็กน้อยผู้เป็นบุตรแห่งฤดูพราย
มิวุ่นวายต้องเสาะหาเสื้อผ้าใส่
มีทิวโหยหาไออุ่นจากพื้นไฟ
หวังลิ่งไต่สมประสงค์ตั้งใจปอง
ถูงเงินเจ้าเปี่ยมเหรียญทองลั่นก้องพร้อง
ได้คู่ครองครั้นเจ็ดปีสมผลอง
เหล่าบุตรฤดูทุกตนล้วนครอบครอง
ม้าคู่สองแกะสิบตัวมากพล้ง
ต่างมีบ้านปลูกเรือนอยู่กันครบ
วางก่อสร้างด้วยอิฐหินแน่นทั้งหลัง
สุขเสรีโลดโผนเต็มกำลัง -
ตัวข้าหวังได้เป็นบุตรแห่งฤดูพราย

- ร็อบเบิร์ต เกรฟส์

“ตัวข้าหวังได้เป็นบุตรแห่งฤดูพราย”

ปฐมบท

ป้าย วันอาทิตย์อันซิมเซา ชายในชุดคลุมยาวสีเข้มยืนล้งเลอยู่หน้าบ้านหลังหนึ่งบนถนนที่ขนาบด้วยแนวต้นไม้ เขาไม่ได้จอตริถและไม่ได้เดินทางมาที่นี่ด้วยแท็กซี่ เพื่อนบ้านไม่เห็นเขาเดินมาตามบาทวิถี ร่างนั้นเพียงแต่ปรากฏขึ้นราวกับก้าวจากเงาหนึ่งไปสู่อีกเงา

ชายคนนั้นเดินไปที่ประตูและยกมือเคาะ

ภายในบ้านหลังนั้น จุดนั่งอยู่บนพรมในห้องนั่งเล่น กำลังกินปลาแห้งชุปแป้งทอดที่ซิดและจากไมโครเวฟและลากผ่านซอสมะเขือเทศชิ้นหนืดขณะที่แทริน พี่สาวฝาแฝดขดตัวซุกผ้าห่มงีบหลับอยู่บนโซฟา ปากที่ยังเปื้อนครบน้ำพันซ์กำลังดูดนิ้วหัวแม่มือ และอีกสุดฝั่งโซฟา วิเวียน พี่สาวคนโตจ้องมองหน้าจอโทรทัศน์ ดวงตาที่มีรูม่านตาเรียวแหลมชวนขนลุกจذبจ้องตัวการ์ตูนหนูซึ่งวิ่งหนีแมวไปมา เธอหัวเราะเมื่อเจ้าหนูดูท่าจะถูกกินอยู่รอบมร่อ

วีวีแตกต่างจากพี่สาวของบ้านอื่น ๆ แต่เพราะจุดและแทรินในวัยเจ็ดขวบถอดแบบกันมาทุกกระเบียดนิ้วทั้งผมสีน้ำตาลยุ่งเหยิงและโครงหน้ารูปหัวใจ พวกเขาจึงแตกต่างจากคนอื่นเช่นกัน สำหรับจุด ดวงตาและใบหูแหลมที่มีขนอ่อนปกคลุมเล็กน้อยของวีวีไม่ใช่เรื่องประหลาดไปกว่าการเป็นเหมือนเงาสะท้อนของใครอีกคนทำไร

และแม้บางครั้งเธอจะสังเกตเห็นท่าทีที่เด็ก ๆ ในละแวกบ้านพากันหลบเลี่ยงวีวีหรือวิธีที่พ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นกระซิบกระซาบกันด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำเป็นกังวล จุดก็ไม่เห็นว่ามันเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไร พวกผู้ใหญ่มักเอาแต่กังวลนั่นกังวลนี่และหาเรื่องซุบซิบกันอยู่เสมอ

แทรินอัปาทหาและบิตซีก็เลยพลงแนบแก้มลงบนเข่าของวีวี

ข้างนอก แสงอาทิตย์กำลังสาดส่อง แผดผายางมะตอยบนพื้นถนน เครื่องตัดหญ้าทำงานเสียงดังหึ่ง เด็ก ๆ เล่นสาดน้ำกันอยู่ในสระหลังบ้าน พ่อของพวกเธออยู่ในโรงเก็บของซึ่งมีเตาหลอมโลหะ แม่ทำแฮมเบอร์เกอร์อยู่ในครัว ทุกอย่างช่างน่าเบื่อ ทุกสิ่งช่างเป็นปกติดี

เมื่อเสียงเคาะดังขึ้น จุดก็ลุกพรืดไปเปิดประตู หวังว่าอาจมีเด็กผู้หญิงบ้านตรงข้ามสักคนที่ยากเล่นวิดีโอเกมหรือชวนเธอไปว่ายน้ำหลังมื้อค่ำ

เธอกลับพบชายร่างสูงยืนเหยียบพรมหน้าบ้านและก้มมองเธอ เขาสวมชุดคลุมหนังสีน้ำตาลแม้จะอยู่ท่ามกลางอากาศร้อน รองเท้าหุ้มเงินซึ่งส่งเสียงก้องกวางเมื่อเขาก้าวข้ามธรณีประตู จุดเงยขึ้นมองใบหน้าที่มีเงาทาบทับและเธอก็สั่นสะท้าน

“แม่” เธอตะโกน “แม่จ๋า มีคนมา”

แม่เดินออกมาจากห้องครัว เช็ดมือที่เปียกกับกางเกงยีน เมื่อเห็นชายคนนั้น ใบหน้าเธอก็ซีดเผือด “ไปที่ห้องตัวเองซะ” แม่บอกจุดด้วยน้ำเสียงน่ากลัว “เดี๋ยวนี้!”

“นั่นลูกใคร” ชายคนนั้นถามพลงซึ่งเธอ สำเนียงเขาแปลกแปร่ง “ลูกเจ้าหรือลูกเขา”

“ไม่ใช่ลูกใคร” แม่ไม่แม่แต่จะหันมามองจุดด้วยซ้ำ “เธอไม่ใช่ลูกใครทั้งนั้น”

ไม่จริงสักนิด จุดกับแทรินหน้าตาเหมือนพ่ออย่างกับแกะ ทุกคนบอกอย่างนั้น เธอเดินไม่ก็ก้าวไปทางบันได แต่ก็ไม่ยอมขึ้นไปอยู่บนห้องตามลำพัง วีวี จุดคิด วีวีต้องรู้แน่ ๆ ว่าชายร่างสูงคนนี้เป็นใคร วีวีรู้ว่าจะต้องทำยังไง

แต่จุดไม่อาจฝืนบังคับร่างให้เดินไปได้มากกว่านี้แล้ว

“ข้าเคยเห็นสิ่งที่เป็นไปได้มากมาย” ชายคนนั้นกล่าว “เห็นลูกอีก ก่อนเติบโตเป็นต้นไม้ เห็นประกายก่อนปะทุเป็นเปลวไฟ แต่ข้าไม่เคยเห็นสิ่งใดเป็นเช่นนี้ หญิงที่ตายไปแล้วกลับมีชีวิต เด็กที่ถือกำเนิดจากความว่างเปล่า”

แม่ดูอับจนคำพูด ทั้งร่างสิ้นท้อมด้วยความตึงเครียด จูดยอยากจะคว้ามือแม่มาบีบแต่ก็ไม่กล้า

“ข้ายังนึกสงสัยอยู่ตอนเบลกินบอกว่าจะพบเจ้าได้ที่นี้” ชายคนนั้นพูดด้วยเสียงอ่อนลง “โครงกระดูกของหญิงมนุษย์พร้อมทารกในครรภ์ได้ซากปรักหักพังจากคฤหาสน์ใหม่เกรียมของข้าทำให้ข้าเกือบหลงเชื่อ รู้หรือไม่ว่ามันเป็นเช่นไรเมื่อกลับจากสมรภูมิแล้วพบว่าภรรยาตัวเองตายไปแล้ว ตายไปพร้อมทายาทเพียงคนเดียวของตัวเองกับนาง และพบว่าชีวิตตนมอดไหม้กลายเป็นเถ้าธุลี”

แม่ส่ายหน้า ดูเหมือนไม่ใช่เพื่อตอบคำถามนั้น แต่เพื่อพยายามสลัดคำพูดเหล่านั้นออกไปเสียมากกว่า

ชายคนนั้นย่างเท้าเข้าไปหาและแม่ก็พลันก้าวถอยหลัง ขาของชายร่างสูงมีบางอย่างผิดปกติ เขาขยับตัวอย่างแข็งทื่อ ราวกับการเคลื่อนไหวนั้นทำให้เจ็บปวด แสงในโถงทางเข้าต่างจากข้างนอก แล้วจุดก็สังเกตเห็นผิวสีอมเขียวประหลาดๆ และพื้นล่างที่ดูใหญ่เกินริมฝีปากเขา

จุดสังเกตเห็นว่าดวงตาเขาเหมือนกับดวงตาวัวไม่มีผิด

“อยู่กับท่านไปข้าก็ไม่มีความสุข” แม่บอกเขา “โลกของท่านไม่ได้มีไว้สำหรับคนอย่างข้า”

ชายร่างสูงจ้องแม่อยู่นาน “เจ้าให้คำสาบานแล้ว” เขาเอ่ยออกมาในที่มืด

แม่เชิดหน้าขึ้น “และข้าก็ละทิ้งมันไปแล้ว”

อีกฝ่ายเลื่อนสายตามายังจุด สีหน้าเขากลับแข็งกร้าวขึ้นมาอีก “คำสาบานจากภรรยาที่เป็นมนุษย์จะมีค่าสักเพียงใดกัน ดูเหมือนข้าจะได้คำตอบแล้ว”

แม่เบือนหน้าหนี เมื่อสายตาของแม่เลื่อนมอมมา จุดก็รีบวิ่งเข้าไปในห้องนั่งเล่นทันที

แทรินยังคงหลับอยู่ โทรศัพท์เปิดค้างไว้ วิเวียนเงยหน้าขึ้นมองด้วยดวงตาเหมือนแมวที่ปรี๊ดเปิดเพียงครึ่งหนึ่ง “ใครมาเหรอ” เธอถาม “ฉันได้ยินเสียงเหมือนคนทะเลาะกัน”

“ผู้ชายท่าทางน่ากลัว” จูดบอกพี่สาว ลมหายใจติดขัดทั้งที่แทบไม่ได้วิ่งเลย หัวใจเธอเต้นแรง “เราควรขึ้นไปข้างบนกันนะ”

จูดไม่สนว่าแม่จะสั่งให้เธอขึ้นไปข้างบนแค่คนเดียวหรือเปล่า เธอจะไม่ไปตามลำพังแน่ ๆ วีวีถอนหายใจ ลุกขึ้นจากโซฟาและเขย่าปลุกแทรินให้ตื่น แผลของจูดเดินตามพวกเธอไปยังโถงทางเดินอย่างวังงุน

ขณะที่เริ่มเดินไปยังบันไดปฐม จูดก็เห็นพ่อเดินเข้ามาจากสวนหลังบ้าน เขาถือขวาน - ซึ่งหลอมขึ้นมาให้แทบไม่ต่างจากชิ้นงานที่เขาเคยศึกษาในพิพิธภัณฑ์ที่ไอซ์แลนด์ ไม่แปลกที่จะเห็นพ่อถือขวาน พ่อกับเพื่อนๆ หลงใหลอาวุธโบราณและมักใช้เวลาเนิ่นนานคุยกันเรื่อง “วัฒนธรรมทางวัตถุ” รวมทั้งร่างแบบแนวคิดที่ว่าด้วยคมมีดเหนือจินตนาการออกมา สิ่งที่แปลกคือวิธีที่พ่อถืออาวุธนั้นในมือราวกับกำลังจะ -

พ่อเหวี่ยงขวานใส่ชายร่างสูง

เขาไม่เคยเงื้อมือทำโทษจูดหรือพี่ ๆ เลยแม้แต่ตอนที่พวกเธอก่อเรื่องราวใหญ่โต พ่อจะไม่ทำร้ายใคร พ่อแค่จะไม่ทำอย่างนั้น

ถึงอย่างนั้น ถึงอย่างนั้นก็เถอะ

คมขวานวาดผ่านชายร่างสูง ปักเข้าไปในกรอบไม้ของบานประตู

แทรินส่งเสียงแหลมแปร่งหูพร้อมยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดปาก

ชายร่างสูงชักใบมีดโค้งจากใต้เสื้อคลุมหนัง มันคือดาบเหมือนในหนังสือนิทาน พ่อพยายามดึงขวานออกจากวงกบประตูในจังหวะที่ชายคนนั้นชักดาบแทงท้องพ่อแล้วตัวตื้น เกิดเสียงดังเหมือนกิ่งไม้หักและเสียงเหมือนสัตว์ป่าร้องโหยหวน พ่อล้มลงบนพรมตรงโถงทางเข้า ผืนที่แม่มักจะไวยวายเวลามีใครย่ำโคลนใส่

พรมผืนนั้นกำลังเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน

แม่กรี๊ดร้อง จูดกรี๊ดร้อง แทรินกับวีวีกรี๊ดร้อง ทุกคนกำลังกรี๊ดร้อง เว้นเพียงชายร่างสูงคนนั้น

“มานี่” เขาเอ่ย มองตรงไปยังวีวี

“อะ-โอ้ปีศาจ” แม่ตะโกนพลางขยับไปทางห้องครัว “เขาตายแล้ว!”

“อย่าหนีไปจากข้า” ชายคนนั้นบอกแม่ “โดยเฉพาะหลังจากเจ้าก่อเรื่องทั้งหมดไว้ หากเจ้าหนีอีก ข้าสาบานว่าข้า-”

แต่แม่อีกวิ่งหนี แม่เกือบจะลื่นวพันมุมทางเดินอยู่แล้วตอนคมดาบของเขาเสียบเข้าที่หลัง เธอทรุดลงบนพื้นเสื่อน้ำมัน แขนที่เหวี่ยงฟาดขณะล้มกวาดเอาแม่เหล็กติดตู้เย็นร่วงกราวลงมา

กลิ่นเลือดสดคาวคลุ้งอยู่ในอากาศเหมือนโลหะร้อนเหลว เหมือนกลิ่นแผ่นดินยัดที่แม่เอาไว้ใช้ทำความสะอาดกระทะตอนคราบอาหารติดแน่น

จุดวิ่งเข้าหาชายคนนั้น ราวกำปั้นใส่แผ่นอกและเตะขาเขา เธอไม่แม่แต่จะนึกกลัว ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าตัวเองยังมีความรู้สึกอื่นใดหลงเหลืออยู่

ชายร่างสูงไม่สนใจจุด เขาเพียงยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน ราวกับไม่อาจเชื่อในสิ่งที่ตนทำลงไป เหมือนว่าเขาอยากย้อนเวลากลับไปห้านาทีก่อนหน้า สุดท้ายเขาก็คุกเข่าลงข้างหนึ่งและกุมไหล่จุดไว้ ตรึงแขนเอาไว้ข้างลำตัวไม่ให้เธอทำร้ายเขาได้อีก แต่ตาคู่นั้นไม่แม่แต่จะเหลือบแลเมาที่เธอ

สายตาเขาจับจ้องอยู่ที่วีเวียน

“เจ้าถูกช่วงชิงไปจากข้า” เขาพูดกับวีวี “เข้ามาเพื่อพาเจ้ากลับไปยังบ้านที่แท้จริง สู่เอลเฟม ดินแดนใต้เนินเขา ที่นั่นเจ้าจะมั่งคั่งเหลือคณานับ ที่นั่นเจ้าจะได้ใช้ชีวิตร่วมกับเผ่าพันธุ์ของเจ้า”

“ไม่” วีวีบอกเขาด้วยเสียงเล็ก ๆ เจือความเศร้าสลด “ฉันจะไม่มีวันไปไหนกับแกทั้งนั้น”

“ข้าเป็นบิดาเจ้า” เขาพูดด้วยเสียงกระด้างซึ่งดั่งขึ้นไม่ต่างจากเสียงแล้ที่หวดลงมา “เจ้าเป็นทายาท เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของข้า และเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งนี้เช่นเดียวกับทุกสิ่งที่ย้ำบอก”

วีวีไม่ขยับตัวแต่ชบครามแน่น

“แกไม่ใช่พ่อของวีวี” จุดตะโกนใส่ชายคนนั้น แม้ว่าดวงตาของเขากับวีวีจะเหมือนกัน แต่จุดจะไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้เด็ดขาด

เขาบีบไหล่จุดแรงขึ้น แล้วเธอก็หลุดเสียงเล็กแหลมออกมาแต่ยังคง

จ้องหน้าเขาไม่ลดละ เธอชนะเกมจ้องตามานักต่อนักแล้ว

ชายตรงหน้าเป็นฝ่ายเบนสายตาไปก่อน เขามองแหรีนทรุดตัวลงคุกเข่า และเขย่าตัวแม่พลางสะอึกสะอื้นราวกับกำลังพยายามปลุกแม่ให้ตื่น ร่างแม่ไม่ไหวติง พ่อกับแม่ตายแล้ว ทั้งคู่จะไม่มีวันขยับลุกขึ้นมาได้อีกแล้ว

“ฉันเกลียดแก” วิวีประกาศต่อชายร่างสูงด้วยความมุ่งร้ายที่ทำให้จุดสะใจ “ฉันจะเกลียดแกไปตลอดชีวิต สาบานเลย”

สีหน้าราบเรียบของเขายังไม่เปลี่ยนแปลง “ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็จะไปกับข้า เตรียมเหล่ามนุษย์ตัวน้อยให้พร้อม เก็บข้าวของเท่าที่จำเป็น เราจะออกเดินทางก่อนฟ้ามืด”

วิเวียนเซ็ดหน้าขึ้น “ปล่อยพวกเธอไป ถ้าอยากพาใครไปนักก็เอาตัวฉันไป แต่อย่ายุ่งกับพวกเธอ”

เขาจ้องหน้าวิวีแล้วแค้นเสียว “คิดจะปกป้องน้องสาวเจ้าจากข้างนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นก็บอกข้าสิ เจ้าจะให้เด็กสองคนนี้อยู่ที่ไหน”

วิวีไม่ตอบ พวกเธอไม่มีปู่ย่า ไม่มีครอบครัวเหลืออยู่เลยสักคน อย่างน้อยก็เท่าที่พวกเธอรู้

เขาหันกลับมามองจุดอีกครั้ง จากนั้นก็ปล่อยมือจากไหล่เธอแล้ว ลุกขึ้นยืน “พวกนางเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของภรรยาข้า ดังนั้นจึงอยู่ในความรับผิดชอบของข้าด้วย ข้าอาจโหดเหี้ยม เป็นปีศาจ เป็นฆาตกร แต่ข้าไม่เคยหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของตน เจ้าเองก็ไม่ควรละเลยความรับผิดชอบในฐานะพี่สาวคนโตเช่นกัน”

หลายปีต่อมา เมื่อเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนั้นให้ตัวเองฟังอีกครั้ง จุดกลับจำตอนที่เก็บข้าวของไม่ได้เลย ความสะเทือนใจเหมือนจะลบเลือน ชั่วโมงนั้นไปจนสิ้น วิวีคงเป็นฝ่ายรื้อजेकरะเบ้าและยับบรรดาหนังสือภาพเล่มโปรดของพวกเธอกับของเล่นที่พวกเธอรักที่สุดลงไปพร้อมกับรูปถ่ายชุดนอน เลือ่ไค้ต และเลื้อเซ็ดตัวอิ่นๆ แน่ๆ

หรือบางทีจุดอาจเก็บสัมภาระของตนเองกับมือ เธอไม่แน่ใจเลย

จินตนาการไม่ออกเลยว่าพวกเธอผ่านมันมาอย่างไร ขณะที่ร่างพ่อกับแม่ค่อยๆ เย็นเฉียบอยู่ชั้นล่าง เธอไม่อาจจินตนาการได้ว่าตอนนั้นตัวเอง

รู้สึกอย่างไร ยิ่งเมื่อเวลาผ่านไปแต่ละปี ก็ไม่อาจย้อนกลับไปสัมผัสความรู้สึกนั้นได้อีก ความสะเทือนขวัญต่อเหตุการณ์จางหายตามกาลเวลา ความทรงจำในวันนั้นของเธอก็พร่าเลือน

ม้าสีดำตัวหนึ่งยืนเลียหญ้าอยู่ในสนามตอนทุกคนออกมาข้างนอก มันมีมันช์ตาโตและอ่อนโยน จุดนี้ก็อยากวาดแขนโอบรอบคอและซุกใบหน้าที่ขึ้นของเธอลงกับแผงคอนุ่มสลายของมัน แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ทำอย่างนั้น ชายร่างสูงก็เหวี่ยงตัวเธอขึ้นไปบนอานแล้วเหวี่ยงแทรินตามมา ทำราวกับพวกเธอเป็นสัมภาระ ไม่ใช่เด็กน้อย จากนั้นก็อุ้มวีชีขึ้นไปซ้อนด้านหลังตน

“เกาะไว้ให้แน่น” เขาบอก

จุดและพี ๆ ร้องไห้ไปตลอดทางจนถึงดินแดนของเหล่าเพรี

บันทึก

1

ใบดินแดนแฟรี่ ไม่มีปลาแทงซุบแบ่งทอด ไม่มีซอสมะเขือเทศ และไม่มี
โทรทัศน์

บทที่ 2

ฉันนั่งอยู่บนเบาะขณะที่อิมบีตคนหนึ่งรวบรวมรอบกรอบหน้าฉันแล้วถักเป็นเปียไว้ข้างหลัง นิ้วมือเธอเรียวยาวและมีเล็บแหลมคม ฉันสะดุ้ง ดวงตาสีดำขลับของอิมบีตนั้นสกับฉันผ่านกระจกที่มีขาตั้งรูปทรงเล็บบนโต๊ะเครื่องแป้ง

“ยังอีกตั้งสี่คืนกว่าจะถึงงานประลองนะเจ้าคะ” ภูตตนนั้นน้อย เธอชื่อแทตเตอร์เฟลล์ เป็นภูตรับใช้ในบ้านของแมต็อก ซึ่งต้องติดอยู่ที่นี้จนกว่าจะชดใช้หนี้ให้เขาหมด เธอดูแลฉันมาตั้งแต่ฉันยังเด็ก แทตเตอร์เฟลล์ป้ายโอสถนางฟ้าฤทธิ์เสาร้อนบนดวงตาฉันเพื่อให้เกิดเนตรสังขะที่สามารถมองเห็นทะลุผ่านภาพมายาส่วนใหญ่ คอยปิดดินโคลนออกจากร่องเท้าบูตของฉัน ร้อยลูกโรวันเบอร์รี่แห้งเป็นสร้อยคอให้ฉันสวมไว้ป้องกันมนตร์สะกด เธอคอยเช็ดน้ำมูกให้ฉันและเตือนให้ใส่ถุงน่องกลับด้าน จะได้ไม่มีวันโดนล่อลวงให้หลงทางในป่า “และไม่ว่าคุณหนูจะตั้งตารอให้ถึงวันประลองเพียงไรก็ไม่อาจเร่งจันทราให้ฉายแสงหรือลลับได้เร็วขึ้นหรือเจ้าคะ คุณหนูได้โปรดนำเกียรติยศมาสู่ตระกูลของท่านแม่ทัพในคำคืนนี้ด้วยการปรากฏกายอย่างงดงามที่สุดเท่าที่เราจะแปลงโฉมให้ได้ด้วยนะเจ้าคะ”

ฉันถอนหายใจ

แทตเตอร์เฟลล์ไม่ค่อยอดทนต่อความซึ่หงุดหงิดของฉันนัก “การได้
เดินร่ำร่วมกับราชสำนักแห่งองค์มหาธาชั้นใต้เนินเขานับเป็นเกียรติอย่างที่สุด
นะเจ้าคะ”

บรรดาภูตลับใช้ชอบพูดเหลือเกินว่าฉันโชคดีแค่ไหนที่ได้รับการเลี้ยงดู
ประหนึ่งบุตรผู้สืบสายเลือดแฟร์บริสุทท์ ทั้งที่เป็นลูกสาวของภรรยาผู้ไม่
ซื่อสัตย์กับชายซู้ เป็นมนุษย์ผู้ไม่มีเลือดแฟร์ในกายแม้แต่หยดเดียว พวกเขา
พูดกรอกหูแหรือนแบบนี้ด้วยเช่นกัน

ฉันรู้ว่าได้รับการเลี้ยงดูร่วมกับบรรดาลูกชายลูกสาวของแฟร์
ชั้นชั้นสูงนั้นนับเป็นเกียรติ เป็นเกียรติอันน่าสะพรึงกลัวชนิดที่ฉันไม่มีวัน
คู่ควรเลยสักนิด

คงยากที่จะลืมเรื่องนี้ ในเมื่อมีคนคอยย้ำฉันอยู่ตลอดเวลา

“ใช่” ฉันเลือกตอบแบบนี้ เพราะรู้ว่าแทตเตอร์เฟลล์พยายามทำตัว
ดีด้วย “ยอดเยี่ยมเลย”

พวกภูตโกหกไม่ได้ จึงมักให้ความสำคัญต่อถ้อยคำโดยไม่ใส่ใจฟัง
น้ำเสียง โดยเฉพาะภูตที่ยังไม่เคยใช้ชีวิตร่วมกับมนุษย์ แทตเตอร์เฟลล์
พยักหน้ารับอย่างพอใจ ดวงตาเธอเหมือนลูกปัดสีด้าวาสองเม็ด ไม่มีทั้ง
ม่านตาและรูม่านตาปรากฏให้เห็น “อาจมีใครสักคนมาสู่ขอคุณหนู แล้ว
คุณหนูก็จะได้ขึ้นเป็นสมาชิกถาวรของราชสำนักชั้นสูงนะเจ้าคะ”

“ข้าอยากได้ตำแหน่งนั้นมาด้วยความสามารถของตัวเอง” ฉันบอกเธอ
ภูตอิมปีชะงักขณะถือปืนปักผมไว้ในมือ คงกำลังขังใจว่าควรเอาปืนนั้น
ที่มันลึกลับดีไหม “อย่าคิดเขลาไปหน่อยเลยเจ้าคะ”

ไม่มีประโยชน์ที่จะโต้เถียง ไม่มีประโยชน์ที่จะย้ำเตือนเธอถึงชีวิต
แต่งงานอันย่อยยับของแม่ฉัน มนุษย์จะเข้าไปเป็นสมาชิกถาวรของราชสำนัก
ได้ด้วยทางเลือกเพียงสองทาง นั่นคือแต่งงานเข้าไป หรือไม่ก็ต้องซัดเกล้า
หักชะ-ด้านวิชาโลหการ วิชาตัดฟัน หรืออะไรก็ตามแต่ ฉันไม่สนใจทางเลือก
แรก จึงได้แต่หวังให้ตัวเองมีความสามารถมากพอสำหรับทางเลือกที่สอง

ภูตลับใช้ถักผมฉันจนเสร็จออกมาเป็นทรงผมแสนประณีตที่ทำให้
ดูเหมือนมีเขานบนศีรษะ เธอให้ฉันสวมชุดกำมะหยี่สีน้ำเงินไพลิน แต่ทั้งหมดนี้

ก็ไม่อาจช่วยอำพรางสิ่งที่ฉันเป็นเลย นั่นคือมนุษย์

“ข้าพเจ้าเจื่อนสามปมไว้หน้าไซค์ให้คุณหนูด้วยนะ” ภูตตัวน้อยบอกฉันอย่างไม้อัจฉริยะ

ฉันถอนใจขณะที่แทตเตอร์เฟลล์วิ่งรี่ออกจากประตูไป ฉันลุกจากโต๊ะเครื่องแป้งแล้วทิ้งตัวนอนคว่ำหน้าลงบนเตียงซึ่งมีผ้าปกคลุมไว้ฉาบฉวย ฉันเคยชินกับการมีภูตรับใช้แล้ว ไม่ว่าจะป็นอิมป์หรือฮ็อบ ก็อบลินหรือกริก ทั้งแบบที่มีปีกโยบางและเล็บสีเขียว หรือพวกที่มีเขาและคมเขี้ยว ฉันอยู่ในดินแดนแฟร์มาได้สิบปีแล้ว สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่แปลกขนาดนั้นอีกต่อไป ตัวฉันต่างหากที่แปลกประหลาด ทั้งด้วยนิ้วที่ไร้กรงเล็บ ใบหูกลม และอายุขัยแสนสั้นเหมือนแมลงซีปะชาว

สิบปีเป็นเวลายาวนานสำหรับมนุษย์

หลังจากแมตดอกกล่าวทักทายพวกเรามาจากโลกมนุษย์ เขาก็พาเรามายังคฤหาสน์ของตัวเองในอินส์ไมร์ หรือเกาะแห่งพลาณุกาพอันเป็นฐานที่มั่นของมหาราชันแห่งเอลเฟม นี่คือนสถานที่ที่แมตดอกเลี้ยงดูพวกเรา - ฉัน วิเวียน และแเทริน - ตามพันธะหน้าที่เพื่อรักษาเกียรติของตน แม้ว่าแเทรินกับฉันจะเป็นหลักฐานยืนยันการทรยศของแม่ แต่ตามธรรมเนียมดินแดนแฟร์พวกเราเป็นลูกที่เกิดจากภรรยาของเขา จึงถือเป็นภาระของเขาด้วย

ในฐานะแม่ทัพของมหาราชัน แมตดอกต้องออกศึกเพื่อปกป้องราชบัลลังก์อยู่บ่อยครั้ง ถึงกระนั้นพวกเราได้รับการเลี้ยงดูมาอย่างดี พวกเราได้นอนบนพูกยัดสำปุยดอกแดนดิไลออนแสนนุ่ม แมตดอกสอนศิลปะการต่อสู้ให้พวกเราด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะป็นทักษะการใช้ดาบสั้น กริช ดาบคมเดียว หรือการต่อสู้ด้วยมือเปล่า เขาเล่นเกมไนน์แมนส์มอริส เกมพิดเชลล์ และเกมพ็อกซ์แอนด์กิสกับพวกเราหน้ากองไฟ เขายอมให้เรานั่งตักและกินอาหารจากจานของเขา

มีหลายคำคืนที่ฉันผล็อยหลับไปพร้อมเสียงทุ้มกังวานของเขากำลังอ่านตำรากลศึกสงคราม และแม่ไม่อยากจะยอมรับ แม้จะรู้้อยู่แก่ใจถึงสิ่งที่เขาทำและตัวตนที่เขาเป็น แต่ฉันก็รักเขา ฉันรักเขาจริงๆ

เพียงแค่นี้ไม่ใช่ความรักที่ชวนสบายใจสักเท่าไร

“เปียสวยดีนี่” แทรินเอ่ยขณะพุ่งตัวเข้ามาในห้องฉัน เธอสวมชุดกำมะหยี่สีเลือดนก มีผมลอนยาวสีเกาลัด - ซึ่งปล่อยสยายอยู่ด้านหลังเหมือนผ้าคลุมไหล่ บางปอยก็ถูกจับถักเป็นเปียเข้ากับเส้นไหมสีเงินระยับ เธอกระโดดขึ้นมาอยู่ข้างฉันบนเตียง ทำให้กองตุ๊กตาสัตว์เก๋ารุ่งเรืองกองเล็ก - ตุ๊กตาไอคาลา ตุ๊กตางู ตุ๊กตาแมวดำ - ของรักในวัยเจ็ดขวบทั้งหมดของฉันกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ฉันไม่เคยทำใจทิ้งของเก่าเก็บแทนใจเหล่านี้ได้ลงสักตัว

ฉันลุกขึ้นนั่งมองเงาสะท้อนในกระจกด้วยความประหลาด “ก็ถูกใจอยู่นะ”

“ฉันมีลางสังหรณ์ละ” คำพูดของแทรินทำให้ฉันประหลาดใจ “ว่าคืนนี้เราจะได้สนุกกัน”

“สนุกเหวอ” ฉันนึกภาพตัวเองนั่งทำหน้าบูดบึ้งใส่ฝูงชนจากมุมหลบภัยประจำ พลังเอาแต่กังวลว่าจะแสดงฝีมือในการประลองได้ดีพอให้เชื้อพระวงศ์คนไหนประทับใจจนมอบตำแหน่งอัศวินให้หรือเปล่า แค่คิดก็งุ่นง่านจนอยู่ไม่สุขแล้ว ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังเอาแต่คิดถึงเรื่องนี้อยู่ตลอดจนต้องถูนิ้วโป้งกับปลายนิ้ววางที่ขาดหาย ปฏิบัติประจำตอนฉันประหลาด

“เฮ้” เธอตอบรับพลังจี้มลีข้างฉัน

“เฮ้! โอ๊ย!” ฉันรีบถอยหนีให้พ้นมือเธอ “แผนที่ว่าคืออะไรกันแน่” ส่วนใหญ่เวลาไปที่ราชสำนัก เราจะพากันหลบมุมซ่อนตัว เราเคยเฝ้ามองเรื่องน่าสนใจอยู่ไม่น้อย แต่ก็มักจะมองจากระยะไกล

แทรินขมุ่ขึ้นทั้งสองข้างอย่างอ่อนใจ “หมายความว่าไงนะ จะสนุกทั้งที่ต้องมีแผนด้วยเหวอ ก็แค่สนุกกับมันไง!”

ฉันหัวเราะแห้ง ๆ ด้วยความประหลาดเล็กน้อย “เธอก็ไม่รู้เหมือนกันละสิ ก็ดี ไปดูกันว่าเธอมีพรสวรรค์ด้านการทำนายหรือเปล่า”

เราโตขึ้น และสิ่งต่างๆ ก็กำลังเปลี่ยนแปลง พวกเรากำลังเปลี่ยนไป และแม้ว่าฉันจะตั้งตารอให้มันเกิดขึ้น แต่ก็หวาดกลัวมากพอๆ กัน

แทรินเลื่อนตัวลงจากเตียงแล้ววาดแขนเชื้อเชิญเหมือนเป็นคู่ควงงานเต้นรำของฉัน ฉันปล่อยให้เธอพาเดินออกจากห้อง มือเลื่อนไปแตะมีดที่

คาดอยู่ข้างแอมด้วยความเคยชินเพื่อให้มั่นใจว่ามันยังอยู่ตรงนั้น

ภายในบ้านแมต็อกฉาบปูนสีขาวสะอาดและมีคานไม้ตัดทียบขนาดมหึมา บานกระจกตรงหน้าต่างเป็นสีเทาขุ่นเหมือนกากควันไฟไว้ในเนื้อแก้ว ทำให้แสงที่ลอดผ่านเข้ามาดูแปลกตาพิลึก ขณะเดินลงบันไดวนกับแหรินฉันก็สังเกตเห็นวีวีที่ซ่อนตัวอยู่บริเวณระเบียงขนาดเล็ก กำลังขมวดคิ้วก้มอ่านนิตยสารการ์ตูนที่ขโมยมาจากโลกมนุษย์

วีวีฉีกยิ้มให้ฉัน เธอสวมกางเกงยีนกับเชิ้ตตัวโคร่ง - เห็นได้ชัดว่าไม่คิดจะไปร่วมงานเลี้ยงแน่ ในฐานะลูกสาวโดยชอบธรรมของแมต็อก วีวีไม่กดดันเลยว่าจะต้องคอยเอาใจเขา เธอทำในสิ่งที่อยากทำ รวมถึงการอ่านนิตยสารที่น่าจะเข้าเล่มด้วยลวดเย็บกระดาษซึ่งทำจากเหล็กแทนที่จะเข้าเล่มแบบไสกาวโดยไม่สนใจว่านิ้วจะโดนลวกหรือไม่¹

“จะออกไปข้างนอกหรือ” เธอเอ่ยถามเบาๆ จากมุมมืด ทำเอาแหรินสะดุ้ง

วีวีรู้ดีอยู่แล้วว่าเรากำลังจะไปไหน

ช่วงแรกของการมาอยู่ที่นี่ ฉัน แหริน และวีวีมักกอดกันกลมบนเตียงใหญ่ของวีวีและพูดคุยกันว่าเราจำอะไรในบ้านหลังเดิมได้บ้าง เราคุยกันถึงอาหารที่แม่ทำใหม่และบ๊อบคอร์นที่พ่อทำ ชื่อของบรรดาเพื่อนบ้าน กลิ่นบ้านเรื่องต่างๆ ในโรงเรียน รวมทั้งเรื่องราวในวันหยุด รสชาติของน้ำตาลไอซิ่งบนเค้กวันเกิด เราพูดถึงรายการโทรทัศน์ที่เคยดู รั้วพื่นโครงเรื่องและทบทวนบทพูดเข้าไปมาจนกระทั่งความทรงจำทุกอย่างถูกเจียระไนหมดจดและไม่เป็นความจริงอีกต่อไป

ตอนนี้ไม่มีการนอนกอดกันบนเตียงอีกต่อไปแล้ว ไม่มีการรื้อฟื้นอะไรขึ้นมาอีก ความทรงจำใหม่ทั้งหมดของเราเกิดขึ้นที่นี่ และวีวีก็ไม่สนใจมันนัก

เธอสาบานแล้วว่าจะจงเกลียดจงชังแมต็อกและยึดมั่นในคำสาบานนั้นเมื่อไรก็ตามที่วีวีไม่ได้กำลังพร่ำรำลึกถึงบ้านหลังเดิม เธอจะกลับกลายเป็น

¹ บางตำนานเชื่อว่าเหล็กสามารถใช้ป้องกันแฟรี่ โดยทำให้ผิวหนังของแฟรี่ไหม้หรืออาจมีผลถึงตาย

ภัยพาล เธอทำลายข้าวของ กรีดร้องและโกรธเกรี้ยว เธอคอยหยิกเรายามที่เราพึ่งพอใจ จนในที่สุดวีวีก็ก่หยุดทำเรื่องพวกนั้น แต่ฉันเชื่อว่าส่วนหนึ่งในใจเธอยังนึกเกลียดเราที่ปรับตัวเข้ากับที่นี่ เกลียดที่เห็นเราพยายามอย่างดีที่สุด และเกลียดที่เราทำให้ที่นี้กลายเป็นบ้าน

“เธอควรมาอยู่กับเรานะ” ฉันบอกวีวี่ “แหรินทำตัวแปลกชะมัด”

วีวี่มองแหรินด้วยแววตาครุ่นคิดแล้วก็ส่ายหน้า “ฉันมีแผนอื่นแล้ว” ซึ่งนั่นอาจหมายความว่าเย็นนี้เธอจะแอบข้ามไปยังโลกมนุษย์ หรืออาจหมายความว่าเธอจะใช้เวลาชุกตัวอ่านหนังสืออยู่ตรงระเบียงนี่ก็ได้

ไม่ว่าอย่างไร ขอแค่ทำให้แมต็อกหัวเสียได้ วีวี่ก็พอใจทั้งนั้น

แมต็อกยืนรอรเธออยู่ตรงโถงกับโอรี่อานา ภรรยาคนที่สอง ผิวเธอสีอมฟ้าเหมือนนมพร้อมันเนย ผมสีขาวยริสุทธ์เหมือนหิมะแรกตก รูปร่างงดงามแต่ก็ชวนพิศวงเกินจะมองราวกับเป็นภูตผี คืนนี้เธอแต่งกายด้วยสีเขียวและทอง โดยสวมชุดสีเขียวตะไคร่ ประดับปลอกคอวิจิตรราววับขับเน้นให้สีชมพูของริมฝีปาก ใบหู และดวงตาเธอโดดเด่นยิ่งขึ้น ส่วนแมต็อกก็แต่งกายด้วยสีเขียวเช่นกัน เป็นโทนสีเข้มของป่าลึก ดาบที่เหน็บอยู่ข้างเอวเขาไม่ใช่เพียงของประดับ

ถัดออกไปนอกประตูบานคู่ที่เปิดอ้า ฮีบตันหนึ่งยืนรอออยู่ มือกำบังเทียนเงินซึ่งผูกม่านภูตลายต่างห้าตัวไว้ แผงคอของพวกมันถักเป็นลวดลายซับซ้อนและอาจผูกไว้ด้วยปมมนตรา ฉันนึกถึงปมบนหัวตัวเองขึ้นมา และสงสัยอยู่ว่าจะดูเหมือนสิ่งนั้นแค่ไหน

“พวกเจ้าดูงามดีทีเดียว” แมต็อกบอกฉันและแหริน ความอบอุ่นที่เจืออยู่ในน้ำเสียงทำให้ถ้อยคำนั้นกลายเป็นคำชมที่หาได้ยากยิ่ง เขาเลื่อนสายตามองบันได “พี่สาวเจ้ากำลังตามมาหรือ”

“ข้าไม่รู้วี่วี่อยู่ที่ไหน” ฉันโกหก ณ สถานที่แห่งนี้ การโกหกเป็นเรื่องง่ายมาก ฉันพูดไปได้ทั้งวันโดยไม่มีใครจับได้ “เธอคงลืมเรื่องงานคืนนี้ไปแล้ว”

ใบหน้าแมต็อกฉายแววมืดหวัง แต่ก็ดูไม่แปลกใจ เขาเดินออกไปสั่งการบางอย่างกับฮีบตันที่ยืนกุมสายบังเทียนอยู่ ไม่ไกลกันนั้น ฉันเห็นสายลับ

คนหนึ่งของเขา เธอเป็นสิ่งที่มีชีวิตเนื้อตัวเขียวย่นที่มีจุกเหมือนหัวพาร์สนิป และมีหลังงอรั้งซึ่งสูงเลยศีรษะ เธอสอดกระดาดใส่มือเขาแล้วพุ่งตัวจากไป ด้วยความเร็วอันน่าประหลาดใจ

โอรีอานาคอยกวาดตามองเราอย่างระแວดระวังเหมือนคาดว่าจะเจอสิ่งไม่ชอบมาพากล

“คำคั้นนี้จึงระวังตัวให้ดี” โอรีอานาพูด “รับปากข้าว่าพวกเจ้าจะไม่ดื่มไม่กิน และไม่เดินรำ”

“เราเคยไปราชสำนักแล้วนะ” ฉันเตือนความจำโอรีอานา ช่างเป็นการตอบแบบไม่ตอบตามแบบฉบับแฟร์เสียจริง

“เจ้าอาจคิดว่าเกลือเป็นเครื่องป้องกันที่ดีพอ แต่เด็กน้อยเช่นพวกเจ้า มักขี้ลืม สู้ไม่พกมันไปจะดีกว่า การเดินรำก็เช่นกัน หากได้เริ่มแล้ว มนุษย์อย่างพวกเจ้าคงร้ายรำจนสิ้นใจถ้าพวกเราไม่เข้าไปห้าม”

ฉันก้มมองเท้าโดยไม่โต้ตอบ

เด็กอย่างเราไม่ได้ขี้ลืม

แมตติกแต่งงานกับโอรีอานาเมื่อเจ็ดปีก่อน และหลังจากนั้นไม่นาน เธอก็ให้กำเนิดเด็กน้อยร่างกายอ่อนแอชื่อโอ๊ก ผู้มีเขาเล็กๆ น่ารักอยู่บนศีรษะ เห็นได้ชัดจนมาตลอดว่าโอรีอานาทนอยู่กับฉันและแทรินเพียงเพราะเห็นแก่แมตติก ดูเหมือนเธอจะมองเราเป็นสุนัขล่าเนื้อตัวโปรดของสามี เป็นสุนัขที่ได้รับการฝึกมาไม่ดีและพร้อมจะแว้งกัดเจ้านายได้ทุกเมื่อ

โอ๊กมองพวกเราเป็นพี่สาว ซึ่งฉันบอกได้เลยว่านั่นทำให้โอรีอานากังวล แม้ว่าฉันจะไม่มีวันทำร้ายเขาก็ตาม

“พวกเจ้าอยู่ในความปกครองของแมตติก และเขาก็เป็นที่โปรดปรานของมหาราชัน” โอรีอานาพูด “ข้าจะไม่ยอมให้แมตติกต้องขายหน้าเพราะความผิดพลาดของพวกเจ้าหรอกนะ”

เมื่อกล่าวสุนทรพจน์สั้นๆ จบ เธอก็เดินตรงไปหาพวกม้า หนึ่งในนั้นพ่นลมหายใจและย่างเท้าไปมา

แทรินกับฉันสบตากันก่อนเดินตามไป แมตติกนั่งอยู่บนหลังม้าภูตตัวใหญ่ที่สุดเรียบร้อยแล้ว มันเป็นสิ่งมีชีวิตน่าเกรงขามที่มีรอยแผลเป็น

อยู่ใต้ดวงตาข้างหนึ่ง รุจมุขขยายกว้างอย่างหยุดหยิ่ง มันสะบัดแผงคอไปมา
อย่างกระสับกระส่าย

ฉันเหวี่ยงตัวขึ้นนั่งบนหลังม้าภูตสีเขียวซีดที่มีพื้นแหลมคมและกลิ้งอับ
คล้ายหนองน้ำ ส่วนแตรินเลือกตัวที่หน้าตาธรรมดาและกระหุ้งสั้นเท้าเข้ากับ
สีข้างของมัน เธอพุ่งตัวออกไปราวกับลูกกระสุน และฉันก็ทะยานตามเธอ
มุ่งสู่ความมืดของรัตติกาล

บทที่
3

แฟร์ เป็นสิ่งมีชีวิตแห่งยามสนธยา และฉันก็กลายเป็นเช่นนั้นด้วย เราตื่นตอนที่เงาทอดยาวและเข้านอนก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น เวลาล่วงเลยผ่านที่เตียงกันไปนานแล้วตอนเรามาถึงเนินเขาขนาดใหญ่อันเป็นที่ตั้งของพระราชวังแห่งเอลเฟม การจะเข้าไปข้างในต้องขี่ม้าผ่านต้นไม้สองต้น ฝั่งหนึ่งเป็นต้นโอ๊ก ส่วนอีกฝั่งเป็นไม้หนาม จากนั้นก็พุ่งตรงไปหาสิ่งที่คุณเหมือนกำแพงหินของอาคารประดับซึ่งถูกทิ้งร้าง ฉันผ่านเส้นทางนี้มาแล้วนับร้อยครั้งแต่ก็ยังคงชะงักไม่ได้ ทั้งตัวเครียดเกร็ง มือจับสายบังเหียนมันและหลับตาแน่น

เมื่อลืมหันไปอีกครั้ง ฉันก็เข้ามาอยู่ข้างในเนินเขาแล้ว

เราควบบำทะยานต่อไปในโพรงถ้ำ ลอดผ่านระหว่างเสารากไม้ เหนือพื้นดินที่อัดแน่น

เหล่าภูตนับสิบเบียดเสียดกันอยู่หน้าทางเข้าห้องพระโรงแสนโอ้อ่าอันเป็นที่ดำเนียราชกิจของราชสำนัก - มีทั้งพิภพซึ่งมุกยาวที่ปีกขาดเป็นริ้วสุภาพสตรีผิวสีเขียวท่วงท่าสง่างามสวมชุดยาวโดยมีก๊อบลินคอยถือชายกระบี่ไปรงให้ บ๊อคแกนจอมเจ้าเล่ห์ และฟอกซ์กินที่กำลังหัวเราะชอบใจ มีเด็กหนุ่มสวมหน้ากากนกฮูกและเครื่องหัวสีทอง หญิงชราที่มีอิกากะซุนุ่มกันอยู่บนหัวไหล่ บรรดาเด็กสาวที่มีกุหลาบป่าประดับเส้นผม เด็กหนุ่มที่มีผิวเป็น

เปลือกไม้และมีขนนกประดับรอบลำคอ และกลุ่มอัศวินที่ล้วนสวมชุดเกราะ สีเขียวเหมือนแมลงสกรับ ฉันเคยเห็นญาติหลายตนในนี้แล้วและเคยพูดคุยกับบางตน พวกเขามีกันมากมายเกินกว่าที่ดวงตาของฉันจะดื่มด่ำได้หมด แต่ฉันก็ไม่อาจละสายตาไปไหน

ฉันไม่เคยเบียดสิ่งเหล่านี้เลย - ทั้งภาพตระการตาและพิธีโอ้อ่า บางทีโอริอานาก็คิดไม่ผิดเสียทีเดียวที่กังวลว่าสักวันหนึ่งเราอาจลุ่มหลงและเผอเรอเคลิ้มไปกับสิ่งเหล่านั้นจนลืมนระมัดระวังตัวเอง ฉันเข้าใจได้ว่าเหตุใดมนุษย์จึงยอมจำนนต่อฝันร้ายอันงดงามของราชสำนัก และทำไมพวกเขาถึงเต็มใจปล่อยตัวจมดิ่งไปในภาพฝันนั้น

ฉันรู้ว่าตัวเองไม่ควรรักดินแดนแห่งนี้อย่างที่รักอยู่ เพราะฉันถูกลักพาตัวมาจากโลกมนุษย์และพ่อแม่อีกโดนฆ่าตาย แต่ฉันก็ยังรักสถานที่นี้อยู่ดี

แมต็อกเหวี่ยงตัวลงจากหลังม้า โอริอานาและแทรินก็ลงจากหลังม้าแล้วส่งพวกมันให้คนดูแล เหลือแต่ฉันที่ทุกคนรออยู่ แมต็อกยื่นมือมาเหมือนจะช่วยพยุง แต่ฉันชิงกระโดดลงจากอานเอง รองเท้าหนังกระแทกลงพื้นเสียงดังก้อง

หวังว่านี่จะทำให้ฉันดูเหมือนอัศวินในสายตาเขา

โอริอานาก้าวมายืนข้างหน้า คงอยากย้าแทรินกับฉันถึงทุกสิ่งที่เขาไม่อยากให้เราทำ แต่ฉันไม่ยอมเปิดโอกาส ฉันคล้องแขนแทรินไว้แล้วรีบเข้าไปข้างในทันที ภายในห้องหอมกรุ่นด้วยกลิ่นโรสแมรี่เผาผสมสมุนไพร ฉันได้ยินเสียงฝีเท้าหนักๆ ของแมต็อกตามมาด้านหลัง แต่ฉันรู้ว่าต้องไปที่ไหน สิ่งแรกที่เราต้องทำเมื่อมาถึงราชสำนักคือการแสดงความเคารพต่อองค์มหाराชัน

มหाराชันเอลเดริตนั่งอยู่บนบัลลังก์ สวมชุดสีเทาของราชสำนักโดยมีมงกุฎสลักลวดลายใบโอ๊กทองคำหนักอึ้งกดทับเส้นผมสีทองบางละเอียดดุจเส้นไหม เมื่อพวกเราโค้งคำนับ เขาก็ใช้มือตะปุมตะป่ำที่สวมแหวนตะติ้ระเรเบาๆ ก่อนเราจะยึดตัวตรงดั้งเดิม

ย่าของมหाराชันคือราชินีแม็บแห่งราชวงศ์กรีนโบรอาร์ เดิมทีเธอเป็นหนึ่งในแฟร์ไร่สังกัด ก่อนจะเริ่มออกพิชิตดินแดนแฟร์ร่วมกับสามีผู้มีเขากว้าง

และกองทหารบนหลังวางของเขา ว่ากันว่าทายาททั้งหกของเอลเดรีดต่าง สืบทอดลักษณะบางอย่างของสัตว์มาจากปู่ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไป ในดินแดนแอฟริ แต่ไม่ใช่เรื่องปกติในหมู่ชนชั้นสูงแห่งราชสำนักต่าง ๆ

เบลกิน เจ้าชายองค์โตและเดนผู้เป็นน้องชายยืนด้อมไวน์จากแก้วไม้ ประดับแถบเงินอยู่ไม่ไกลนัก เดนสวมกางเกงยาวแค่ว่าเผยให้เห็นกีบเท้า และขาขาว ส่วนเบลกินสวมเสื้อคลุมขนาดใหญ่ตัวโปรดที่ประดับขนหมีตรง ช่วงปก ข้อนี้นักชกของเขามีหนามแหลมโผล่ออกมาเป็นแนวยาวทอดขึ้นไป ตามท่อนแขน ไหล่เรือเข้าไปใต้ชายแขนเสื้อ ซึ่งมองเห็นได้ชัดเจนเข้ากับเดน เรียกให้แมตต็อกเข้าไปหา

โอริอานาถอนสายบัวให้เจ้าชายทั้งสอง แม้ว่าตอนนี้ทั้งคู่จะยืนข้างกัน แต่พวกเขาไม่ค่อยลงรอยกัน เช่นเดียวกับความสัมพันธ์กับพี่น้องอีกคน อย่างเจ้าหญิงเอลโลวินด้วย – ผู้คนจึงมักตัดสินว่าราชสำนักแบ่งออกเป็นสามฝ่าย ของกลุ่มอำนาจที่ชิงดีชิงเด่นกันอยู่เสมอ

เจ้าชายเบลกิน ทายาทองค์โตและเหล่าผู้สนับสนุนเป็นที่รู้จักกันในนาม คณะกึ่งโคโรน คณะผู้ตีมูลค่ากับความรื่นเริงและเหยียดหยามสิ่งใดก็ตามที่ เข้ามาขัดขวางเส้นทางนั้น พวกเขาตีมูลค่าจนป่วยไข้และทำให้ตนด้านชาด้วย บรรดาพงศ์ทั้งอันตรวยและแย้ววน แม้เจ้าชายเองจะรักษากิริยาและครองสติ ไว้ได้อย่างสมบูรณ์แบบทุกครั้งก็ตามที่คุยกับฉัน แต่กลุ่มของเขานับว่าเป็นกลุ่มที่ สุดโต่งที่สุด บางทีฉันอาจปล่อยตัวสำมะเลเทเมาและหวังให้พวกเขาประทับใจ ได้บ้าง แต่ไม่เอาดีกว่า

เจ้าหญิงเอลโลวิน ทายาทลำดับที่สองกับเหล่าสหายก็มีคณะจางฝน คณะผู้เชิดชูศิลปะเหนือสิ่งอื่นใด มีมนุษย์มากมายเป็นที่โปรดปรานในกลุ่มนี้ แต่เพราะฉันไม่มีทักษะด้านการตีพิณหรือวาทศิลป์เอาเสียเลย จึงไม่มีโอกาส เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มนี้แน่

ส่วนเจ้าชายเดน ทายาทลำดับที่สาม เป็นผู้นำของคณะเหยี้ยว เหล่า อัศวิน นักรบ และนักวางแผนต่างเป็นที่ชื่นชอบในกลุ่มนี้ เห็นได้ชัดว่า แมตต็อกเป็นหนึ่งในนั้น พวกเขาหมกมุ่นเรื่องเกียรติยศ แต่สิ่งที่พวกเขาให้ความสำคัญจริง ๆ คืออำนาจ ฉันเองก็มีทักษะการใช้อาวุธมีคมที่ดีใช้ได้และ

มีความรู้ด้านกลยุทธ์ ทั้งหมดที่ฉันต้องการคือโอกาสในการพิสูจน์ตัวเอง

“พวกเจ้าไปสนุกกันเถอะ” แมตต์บอกว่า แทรินกับฉันหันกลับไปมอง เจ้าชายทั้งสองอีกครั้ง ก่อนมุ่งหน้าเข้าสู่ฝูงชน

พระราชวังขององค์มหาราชันแห่งเอลเฟมมีชอกหลีบและทางเดินลับ มากมาย เหมาะอย่างยิ่งสำหรับการลอบพบ ลอบฆ่า หรือหลีกหนีจากความสนใจของผู้คนในงานมาทำตัวจิตจาง ตอนแทรินกับฉันยังเด็ก เราพากันซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะอาหารตัวยาว ทว่านับตั้งแต่แทรินหมยมนั้นว่าเราจะต้องเป็นสุภาพสตรีผู้สง่างามและโตเกินกว่าจะทำให้ชุดสกรกจากการคลานบนพื้นแล้ว เราก็ต้องหาที่ซ่อนที่ดีกว่าเดิม เพียงเดินผ่านชานพักที่สองของบันไดหินขึ้นไปก็จะพบกับก้อนหินมหึมาที่ส่องประกายระยิบระยับและยื่นออกไปเป็นชะง่อนผา เรามักจะปักหลักอยู่ตรงนั้น คอยฟังเสียงดนตรีและเฝ้าดูเรื่องสนุกที่เราไม่ควรเข้าไปมีส่วนร่วม

คืนนั้นแทรินกลับมีความคิดต่างออกไป เธอเดินผ่านบันไดไปแล้วฉวยอาหารจากถาดเงิน - แอปเปิลเขียวและชีสที่มีเส้นสายลวดลายสีฟ้า เธอกัดอาหารอย่างละคำโดยไม่สนใจจะเหยาะเกลือ ก่อนยื่นแอปเปิลมาให้ฉันกัดต่อ โอรีอานาคิดว่าเราแยกไม่ออกระหว่างผลไม้ปักติดกับผลแพร์ที่ผลิดอกออกผลเป็นสีทองเข้ม เนื้อในเป็นสีแดงแน่น กลิ่นหวานเลี่ยนของมันอบอวลไปทั่วป่าในฤดูเก็บเกี่ยว

เนื้อแอปเปิลกรอบเย็นอยู่ในปาก เราผลัดส่งให้กันกินจนถึงแกน ซึ่งฉันกินหมดในสองคำ

ใกล้กับจุดที่ฉันยืนอยู่ เด็กสาวแพร์ตัวน้อยผู้มียกุ่มผมสีขาวยเหมือนดอกแดนดิไลอันกำลังใช้มีดเล่มเล็กตัดสายเข็มขัดของโอเกอร์ตนหนึ่ง เธอลงมืออย่างช้าชอง พริบตาต่อมา ดาบและถุงเงินของเขาก็หายวับ จากนั้นเธอก็แฝงตัวเข้าไปในฝูงชน ฉันแทบไม่เชื่อว่าเรื่องเมื่อครู่เกิดขึ้นจริงจนกระทั่งเด็กสาวหันกลับมา

อีกฝ่ายขยิบตาให้

ครู่ต่อมา โอเกอร์ก็รู้ว่าโดนปล้นเข้าแล้ว

“เข้าได้กลิ่นหัวขโมย!” เขาตะโกนพลางหันมองรอบกายจนชนเข้ากับ

เหยือกบรรจุเบียร์สีน้ำตาลเข้ม จมูกที่เต็มไปด้วยหูตมหนูสอดดมกลิ่นในอากาศ
เกิดความวุ่นวายขึ้นในบริเวณไม่กี่กิโลเมตร - เปลวไฟสีน้ำเงินลุกวามขึ้น
บนเทียนเล่มหนึ่ง เสียงประทัดดังลั่นเบี่ยงเบนความสนใจของทุกคนแม้กระทั่ง
โอเกอร์ตันนั้นด้วย เมื่อทุกอย่างกลับสู่ภาวะปกติ หัวขโมยผมซาวก็หายไปแล้ว
ฉันยิ้มเจื่อนพลางหันกลับไปหาแทรินผู้กำลังมองนักเต้นทั้งหลายอย่าง
โหยหาจนไม่รู้ลึกถึงสิ่งอื่นใด

“เราผลัดกันก็ได้นะ” เธอเสนอ “ถ้าเธอหยุดเต้นไม่ได้ ฉันจะดึงเธอ
ออกมาเอง พอถึงตาฉันเธอก็คอยช่วยดึง”

เมื่อคิดเรื่องนั้นหัวใจฉันก็เต้นเร็วขึ้น ฉันมองฝูงชนรื่นเริงและพยายาม
รวบรวมความกล้าแบบเดียวกับแพริที่เพิ่งขโมยถุงเงินของโอเกอร์ไปต่อหน้า
ต่อตาเขา

เจ้าหญิงเอลวีนหมุนตัวอยู่กลางวงล้อมของคณะจาบฝน ผิวเธอเป็น
ประกายสีทองระยับ เส้นผมเป็นสีเขียวเข้มแบบเถาไฉ่วี ข้างกายเธอ มนุษย์
เด็กหนุ่มกำลังสปีดเดิลโดยมีมนุษย์อีกสองคนเล่นอูคูเลเล่ล่อประสาธน์ ทั้งคู่
ไม่เก่งกาจเท่าเด็กหนุ่ม แต่ท่วงทำนองกลับสนุกสนานกว่า เคเลียว น้องสาว
ของเอลวีนหมุนกายอยู่ใกล้ๆ เส้นผมเหมือนไหมข้าวโพดแบบเดียวกับพ่อ
ของเธอมีมงกุฎดอกไม้ประดับอยู่

ลำนาบทใหม่เริ่มขึ้น บทร้องลอยเข้าหูฉัน “ในหมู่โอรสแห่งกษัตริย์
วิลเลียม เจ้าชายเจมส์นั้นสุดแสนสามัญ” พวกเขาขับขาน “ความโคกคัลย์
พลันทบทวี เมื่อพระองค์นี้เป็นบุตรคนแรกแห่งองค์ราชัน”

ฉันไม่เคยนึกชอบเพลงนี้สัก เพราะมันทำให้นึกถึงใครบางคน ใคร
บางคนที่คุณจะไม่มาร่วมงานในค่ำคืนนี้เช่นเดียวกับเจ้าหญิงโรอา แต่ - โอ้
ไม่นะ ฉันเห็นเขาแล้ว

แม้เจ้าชายคาร์แดนจะเป็นทายาทลำดับที่หกของมหาราชันเอลเดิร์ต
แต่ก็ยังเลวร้ายที่สุดอยู่ดี เขากำลังสาวเท้าข้ามโถงมาทางพวกเรา

วาเลเรียน นิเคเซีย และลือก - เพื่อนทั้งสามผู้ใจร้ายที่สุด เจ็ดจรัส
ที่สุด และจงรักภักดีเป็นที่สุด - เดินตามหลังเขามา ฝูงชนพากันหลีกทางและ
เงิบเสียง พลังโค้งคำนับยามพวกเขาเดินผ่าน คาร์แดนยังคงมีสีหน้าบึ้งตึง

เหมือนเคย ใต้ขอบตาแต้มแต่งด้วยผงโคทส์สีดำ และสวมรัดเกล้าทองคำ ตัดกับเส้นผมสีรัตติกาล เขาสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีนิลที่มีช่วงปกสูงเป็นหยัก ปักกลดลายหมู่ดาวทั้งชุด ส่วนนวลเรียบสวมชุดสีแดงเข้ม มีทับทิมเจียรไนกลมเกลี้ยงหลายเม็ดส่องประกายอยู่ที่ข้อมือ แต่ละเม็ดเหมือนหยดเลือด แชนซ์ นิเคเซียมีเส้นผมสีเขียวอมฟ้าเหมือนมหาสมุทร สวมมงกุฎไข่มุก มีใยตาข่ายเป็นประกายระยับคลุมเปียเอาไว้อีกที ล็อกเดินรั้งท้ายด้วยท่าทาง เบื่อหน่าย ผมของเขาเป็นสีเดียวกับขนจิ้งจอก

“น่าข้าชะมัด” ฉันพูดกับแทรินที่มองตามสายตาฉัน ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า พวกเขาตรงมาจริงๆ เป็นเหล่าภูตสูงศักดิ์แห่งแดนแฟริเหมือนในบทเพลง ถ้าไม่ใช่เพราะต้องเรียนร่วมกันและเห็นเองกับตาว่าพวกเขาเป็นทายาทเพียงใด ต่อคนที่ทำตัวไม่ถูกใจ ฉันก็คงหลงรักพวกเขาทุกพอกๆ กับคนอื่น

“วีวีเล่าว่าคาร์แดนมีหางด้วยนะ” แทรินกระซิบ “เธอเห็นตอนไปว่ายน้ำ ที่ทะเลสาบกับเขาและเจ้าหญิงไรอาเมื่อคืนจันทร์เต็มดวงที่ผ่านมา”

ฉันไม่อาจจินตนาการภาพคาร์แดนว่ายน้ำในทะเลสาบได้เลย ทั้งภาพ เขากระโดดน้ำ สาดน้ำใส่คนอื่น หัวเราะชอบใจกับอะไรก็อย่างที่ไม่ใช่ความ ทุกข์ทรมานของผู้อื่น “หางเธอ” ฉันทวนคำ รอยยิ้มเหลือเชื่อเริ่มผุดบน ใบหน้า แล้วก็จางหายไปเมื่อคิดว่าวีวีไม่คิดจะเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังเลย ทั้งที่ เรื่องคงเกิดขึ้นเมื่อหลายวันมาแล้ว การมีพี่น้องสามคนเป็นจำนวนที่ไม่เคย ลงตัว จะมีใครคนหนึ่งถูกทิ้งไว้ในอวกวสมอ

“มีกระจุกขนตรงปลายด้วย! เห็นว่าชดช้อนเอาไว้ได้ร่มผ้าแล้วก็คลี ออกมาอย่างกับแล้” แทรินหัวเราะคิกคักจนฉันแทบจับใจความคำพูดต่อมา ไม่ได้ “วีวีบอกว่าอยากมีหางบ้างเหมือนกัน”

“ดีแล้วละที่ไม่มี” ฉันพูดเสียงเข้ม ซึ่งออกจะดูโง่เง่า ฉันไม่ได้มีปัญหอะไรกับหางเสียหน่อย

แล้วคาร์แดนกับพรรคพวกก็เดินเข้ามาใกล้เกินกว่าที่เราจะพูดถึง พวกเขาได้อย่างปลอดภัย ฉันหลุบตาลงมองพื้น แม้จะเกลียดที่ต้องทำแบบนี้ แต่ฉันก็คุกเข่าลงข้างหนึ่ง ก้มศีรษะ และกวดฟันแน่น แทรินก็ทำแบบเดียวกัน อยู่ข้างฉัน ผู้คนรอบตัวต่างพากันแสดงความเคารพ

อย่ามองมาเชียวนะ ฉันทภาวณา อย่ามอง

เมื่อวาเลเรียนเดินผ่านมา เขาก็จับเปียข้างหนึ่งที่ถูกเป็นเขาของฉันทคนอื่น ๆ เดินต่อผ่านฝูงชนไปขณะที่วาเลเรียนยิ้มเยาะให้

“คิดว่าข้าไม่เห็นเจ้าหรืออย่างไร เจ้ากับพี่สาวสะดุดตาไม่ว่าอยู่ที่ท่ามกลางคนกลุ่มไหน” เขาเอ่ยพลางโน้มตัวลงมาใกล้ ลมหายใจคลุ้งกลิ่นไอน้ำผึ้ง ฉันทกำหนดแน่นข้างลำตัว รู้ดีว่ามีตพอกอยู่ใกล้แค่ปลายนิ้ว ถึงอย่างนั้นฉันทก็ไม่ยอมสบตาเขา “ไม่มีใครมีเส้นผมไร้ประกายและไบหน้าจืดชืดต่ออย่างพวกเจ้าอยู่แล้ว”

“วาเลเรียน” เจ้าชายคาร์แดนเรียก เดิมทีสายตานั้นก็ถมึงทิ้งอยู่แล้ว และพอหันมาเห็นฉันท ดวงตาคู่นั้นก็ยั้งหรือลิ่งอีก

วาเลเรียนกระซอกเปียอย่างแรงจนฉันทนึ่วหน้า ความโกรธเกรี้ยวไว้ประโยชน์ตรวนอยู่ในช่องท้อง อีกฝ่ายหัวเราะก่อนจากไป

ความโกรธเกรี้ยวก่อตัวเป็นความอับอาย ถ้าฉันทปิดมือเขาทิ้งเสียคงดี แม้ว่านั้นจะทำให้ทุกอย่างแย่งก็เถอะ

แทรินสังเกตเห็นสีหน้าฉันท “เขาพูดอะไรกับเธอ”

ฉันทส่ายหน้า

คาร์แดนหยุดยืนข้างเด็กหนุ่มที่มีผมยาวสีทองแดงและปีกผีเสื้อกลางคืนเล็ก ๆ คู่อื่น – เด็กหนุ่มผู้ไม่ได้กำลังไค้งทำความเคารพ เด็กหนุ่มหัวเราะ แล้วคาร์แดนก็พุ่งตัวเข้าไป พริบตาเดียว กำปั้นของเจ้าชายก็กระแทกเข้ากับสันกรามของเด็กหนุ่มอย่างแรง ผลักร่างเขาลงไปนอนแผ่หลา ขณะที่เด็กหนุ่มล้มลง คาร์แดนก็คว้าปีกข้างหนึ่งของอีกฝ่าย มันฉีกขาดเหมือนแผ่นกระดาษเสียงร้องของเด็กหนุ่มเล็กแหลมและอ่อนแรง เขาขดตัวคุดคู้บนพื้น ไบหน้าเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ฉันทสงสัยว่าปีกของแพริจะงอกกลับคืนมาไหมเท่าที่รู้คือผีเสื้อที่เสียปีกไปแล้วจะไม่มีวันกลับมาบินได้อีกเลย

ข้าราชการบริวารต่างตกตะลึงและพากันหัวเราะคิกคัก แต่ก็เป็นเพียงชั่วครู่เดียว แล้วทุกคนก็กลับไปร้องรำทำเพลงและความครื้นเครงก็ดำเนินต่อไป

พวกเขาเป็นแบบนี้เสมอ หากใครขวางหูขวางตาคาร์แดนก็จะถูกลงโทษ

อย่างทารุณในทันที บ้างก็ถูกไล่ออกจากชั้นเรียนในพระราชวัง บ้างก็ถูกขับออกจากราชสำนักอย่างถาวร บ้างบาดเจ็บ บ้างแตกสลาย

เมื่อคาร์แดนเดินผ่านไป เห็นได้ชัดว่าหมดธุระกับเด็กหนุ่มคนนั้นแล้ว ฉันทึกขอบขอบคุณที่คาร์แดนยังมีพี่ชายและพี่สาวอีกห้าคนที่คู่ควรกับบัลลังก์มากกว่า เป็นการรับประกันว่าเขาจะไม่มีสิทธิ์ในราชบัลลังก์แน่ๆ ไม่อยากนึกเลยว่าถ้าเขามีอำนาจในมือมากกว่านี้จะเป็นอย่างไร

แม้แต่ในเคเซียกับวาเลเรียนก็ยังสับสนกันอย่างหนัก ก่อนที่วาเลเรียนจะยกไหล่และเดินตามคาร์แดนไป แต่ลือกกลับหยุดฝีเท้าลงข้างเด็กหนุ่มแล้ว ก้มลงประคองตัวอีกฝ่ายขึ้นมา

เพื่อน ๆ ของเด็กหนุ่มเข้ามาพาตัวเขาออกไป ตอนนั้นเองที่ลือกเลื่อนสายตาดูขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเหมือนสุนัขจิ้งจอกสบตาฉันและเบิกกว้างด้วยความประหลาดใจ ฉันนิ่งงัน หัวใจเต้นรัว เตรียมรับคำเหยียดหยามที่จะตามมา แต่แล้วเขากลับยกมุมปากข้างหนึ่งขึ้นและขยิบตาให้ราวกับยืนยันการรับรู้ที่ตัวเองถูกจับได้ ราวกับเรามีความลับร่วมกัน ราวกับเขาไม่รู้สึกที่ฉันน่ารังเกียจและไม่มองว่าความเป็นมนุษย์ของฉันคือไรกระบาด

“เลิกจ้องเขาสักทีเถอะน่า” แทรินร้อง

“เธอไม่เห็นหรือ—” ฉันกำลังจะอธิบาย แต่แทรินตัดบทด้วยการคว้ามือและลากตัวฉันไปทางบันได ตรงไปยังซงง่อนผาที่มีหินประกายระยับอันเป็นจุดหมาย ที่ที่เราจะซ่อนตัวได้ ปลายเล็บของแทรินจิกลงบนผิวฉัน

“อย่าเปิดโอกาสให้พวกเขามีข้ออ้างมารังควานมากกว่านี้เลย!” ความรุนแรงในน้ำเสียงของแทรินทำให้ฉันประหลาดใจจนต้องซึกมือกลับบริเวณที่เธอจับเกิดเป็นรอยจันทร์เสี้ยวสีแดงเถือก

ฉันหันกลับไปมองจุดที่ลือกเคยยืนอยู่ แต่เขากลับกลืนหายเข้าไปในฝูงชนแล้ว